

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบประสิทธิผลของการสอนเครื่องสายตะวันตกโดยใช้เทคนิค Piecercise กับเทคนิคการสอนแบบทั่วไป” ผู้วิจัยได้ศึกษาและค้นคว้าจากเอกสาร และตำราที่เกี่ยวข้องซึ่งนักวิชาการดนตรีได้เสนอแนวคิด ทฤษฎี และวิธีการการสอนเครื่องสายตะวันตก โดยจะนำเสนอในหัวข้อต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับปรัชญาดนตรี
2. การสอนดนตรีตามแนวทางของ ดาลโครซ
3. การสอนดนตรีตามแนวทางของโคดาเย
4. การสอนดนตรีตามแนวทางของคาร์ล ออร์ฟ
5. การสอนดนตรีตามแนวทางของชินอชิ ชูซูกิ
6. ประโยชน์ของการศึกษาดนตรี
7. สถาบันการศึกษาที่เปิดสอนวิชาดนตรีในประเทศไทย

1. แนวคิดเกี่ยวกับปรัชญาดนตรี

มนุษย์เริ่มศึกษาดนตรีตั้งแต่สมัยกรีกโบราณ นักทฤษฎีชาวกรีกระบุว่าดนตรีเป็นสิ่งที่กำเนิดมาจากพระเจ้า และดนตรีมีพลังอำนาจลึกลับในตัว มีการใช้ดนตรีเพื่อประกอบกับศิลปะด้านอื่น ๆ เช่นใช้ประกอบการเต้นรำ ใช้ประกอบบทกวี ซึ่งทำให้ศิลปะเหล่านั้นมีชีวิตชีวาและสามารถเห็นเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น การใช้ดนตรีประกอบศิลปะด้านอื่นทำให้ดนตรีมีคุณค่าต่อศิลปะด้านนั้นเพิ่มขึ้นในเวลาต่อมามีนักทฤษฎีชาวกรีกนำดนตรีไปเกี่ยวข้องกับหลักการทางคณิตศาสตร์ มีการคิดคำนวณระยะห่างของคู่ระยะในบันไดเสียงชนิดต่าง ๆ การศึกษาดนตรีในแง่นี้เป็นการศึกษาด้านทฤษฎีดนตรีล้วน ๆ ไม่มีเรื่องของทำนองและจังหวะเข้ามาเกี่ยวข้อง เป็นการฝึกสมองของผู้ศึกษาด้านดนตรีอย่างแท้จริง จึงทำให้ดนตรีมีคุณค่าในด้านที่ทำให้มนุษย์เกิดปัญญา นอกจากนั้นยังมีการใช้ดนตรีเป็นตัวแทนของบุคคล สถานที่ สิ่งของหรือความคิดต่าง ๆ ดังนั้นดนตรีจึงมีคุณค่าทั้งคุณค่าในตัวเองคือสามารถใช้ดนตรีแสดงออกซึ่งอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ๆ โดยผ่านทางทำนองและจังหวะของดนตรี และ

ดนตรียังมีคุณค่าเมื่อนำไปประกอบกับสิ่งอื่นซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับทำนองและจังหวะดนตรีเลยเช่น การนำดนตรีไปคำนวณโดยใช้หลักการทางคณิตศาสตร์ เป็นต้น

เมื่อนำวิชาดนตรีเข้ามาเป็นวิชาหนึ่งในระบบการศึกษา จึงทำให้เกิดแนวคิดที่แตกต่างกัน เป็น 2 แนวคิดคือ

ก. ดนตรีมีประโยชน์ต่อด้านการศึกษาทั่วไป เพราะดนตรีช่วยให้เกิดการพัฒนาในผู้เรียนรู้ที่ทำให้เกิดระเบียบวินัยในตนเอง ดนตรีช่วยให้เกิดทักษะและการร่วมมือกับผู้อื่น ดนตรีช่วยให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากขึ้น ดนตรีทำให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง ดนตรีช่วยทำให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในงานต่าง ๆ และดนตรีช่วยให้เกิดทักษะการอ่านในทุก ๆ เรื่อง เป็นต้น

ข. ดนตรีช่วยทำให้เกิดผลลัพธ์ที่ดีในด้านต่าง ๆ ได้ อย่างเช่นแนวคิดที่นำเสนอในข้อ ก. แต่การที่นำวิชาดนตรีเข้ามาเป็นวิชาหนึ่งในระบบการศึกษาเป็นเพราะว่าคุณค่าที่แท้จริงของดนตรีคือ การช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการที่ดีทางด้านอารมณ์และความรู้สึกซึ่งทำให้เกิดสุขภาพจิตที่ดี การที่ผู้หนึ่งผู้ใดได้รับการศึกษาด้านดนตรีนั้นได้ช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลให้คงอยู่กับตัวผู้เรียนเองอย่างยาวนาน แม้ว่าจะจบการศึกษาไปแล้วก็ตาม

แนวคิดเกี่ยวกับการสอนดนตรีในระบบการศึกษาทั้ง 2 แนวคิดดังกล่าวข้างต้นนั้น เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าเป็นแนวคิดที่มักจะมีการอ้างประโยชน์ของดนตรีทั้งในแง่การช่วยพัฒนาผู้เรียนในด้านอื่น ๆ ทั้งนี้ดนตรีจะมีแง่มุมมองที่ได้ช่วยพัฒนาผู้เรียนด้วยลักษณะเฉพาะของดนตรีเองกล่าวคือ

ปี ค.ศ. 1930 จอห์น ดิวอี้ (John Dewey) ซึ่งเป็นนักการศึกษาที่มีชื่อเสียงของประเทศสหรัฐอเมริกา มีความเห็นว่า ประสบการณ์ทางด้านสุนทรียศาสตร์เป็นประสบการณ์พิเศษ ที่ช่วยเพิ่มพูนประสบการณ์ธรรมดาทั่วไปของมนุษย์ สำหรับดิวอี้ คำว่าประสบการณ์หมายถึงกระบวนการที่มนุษย์รวบรวมสารสนเทศต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม มนุษย์มีความเข้าใจและพยายามที่จะทำให้อะไรต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัวมีความหมายจากผลของการเข้าไปมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ดังนั้นมนุษย์จึงเป็นผู้ที่มีความสำคัญที่สุดในการจัดประสบการณ์ชีวิตของตนเอง ไม่ใช่ยอมให้สิ่งแวดล้อมเป็นผู้กำหนดประสบการณ์ชีวิตของเขา ดังนั้นประสบการณ์ชีวิตของแต่ละคน จะส่งผลต่อการกระทำของแต่ละคน ยกตัวอย่างเช่นเมื่อมนุษย์ได้รับประสบการณ์ที่ดีในชีวิตซึ่งเป็นประสบการณ์ที่เขาจะไม่ลืมเลยตลอดชีวิตแสดงว่าบุคคลนั้นได้ใช้ประสบการณ์ที่ดีที่เกิดขึ้นนั้นเปรียบเทียบกับประสบการณ์ธรรมดาทั่วไป แล้วตัดสินคุณค่าของประสบการณ์ที่ดีนั้น ทำให้ประสบการณ์นั้นเป็นประสบการณ์พิเศษสำหรับเขา (Labuta & Smith, 1997)

ประสบการณ์พิเศษดังกล่าวเป็นสิ่งที่คงอยู่ยาวนานกว่าประสบการณ์ธรรมดาทั่วไปซึ่ง มีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดและจะถูกลืมในเวลาไม่นาน เพราะประสบการณ์ธรรมดาทั่วไปเกี่ยวข้องกับ อารมณ์และความรู้สึกไม่มากนัก ในขณะที่ประสบการณ์พิเศษเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์และ ความรู้สึกเป็นอย่างมาก จึงเป็นสิ่งที่มีความหมายพิเศษต่อบุคคลที่ได้รับประสบการณ์นั้น

ในการดำเนินชีวิต มนุษย์มีสิ่งที่ปฏิบัติด้วยกัน 2 ด้านคือ

ก.ด้านที่ 1 คือสิ่งที่มนุษย์ตอบสนองต่อความต้องการทางธรรมชาติที่เกิดขึ้นเป็นวัฏจักร เช่น การนอนหลับหรือการพักผ่อนเมื่อรู้สึกว่าร่างกายอ่อนเพลีย การรับประทานอาหารหรือการดื่มเมื่อรู้สึกหิวหรือ กระหาย สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เกิดขึ้นอย่างสมดุลง่ายๆ เช่นจากภาวะหิวเป็นภาวะอิ่ม จากความตึงเครียดเป็น ผ่อนคลาย หรือจากอ่อนเพลียเป็นแข็งแรง ทำให้มนุษย์สามารถดำเนินชีวิตประจำวันได้อย่างปกติ

ข.ด้านที่ 2 คือการตอบสนองต่ออารมณ์และความรู้สึก ปฏิกริยาตอบสนองของมนุษย์ด้านนี้ ช่วยเพิ่มคุณค่า ความพึงพอใจ ความหมาย และประโยชน์ต่อปฏิกริยาด้านแรก ยกตัวอย่างเช่นมนุษย์ จะต้องรับประทานอาหารเพื่อตอบสนองต่อความหิว แต่เมื่อได้รับประทานอาหารที่ชอบเป็นพิเศษหรือ รับประทานในบรรยากาศพิเศษ จะทำให้เกิดความพึงพอใจในการรับประทานมากยิ่งขึ้น และหากได้รับ ประทานกับคนพิเศษจะทำให้เกิดความประทับใจยาวนานกว่าการรับประทานอย่างปกติธรรมดา จะ เห็นได้ว่าการตอบสนองในด้านนี้ เป็นการตอบสนองที่เกินกว่าความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์

ดนตรีเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์ตอบสนองต่อความต้องการด้านอารมณ์และความรู้สึก แท้จริงแล้ว ดนตรีมีลักษณะเหมือนกับสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นวัฏจักรกับมนุษย์ เช่นจังหวะของดนตรีเป็นระเบียบ มีความ สม่ำเสมอเหมือนกับการเต้นของชีพจร ทำนองดนตรีสร้างความเครียดเมื่อทำนองสูงขึ้นและลด ความเครียดทำให้เกิดการผ่อนคลายเมื่อทำนองลดต่ำลง เช่นเดียวกับการใช้แนวการประสานเสียง ซึ่ง ศีตกวีจะพยายามทำให้เกิดความแตกต่างเช่นมีการเร่งเร้าแล้วผ่อนคลายลง มีการไลดโหมและ ราบเรียบทำให้เกิดความสมดุลในบทเพลง

ดังนั้นการให้การศึกษาด้านดนตรีในระบบการศึกษาจึงทำให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์พิเศษ เช่นการเล่นเครื่องดนตรีช่วยทำให้เกิดความพึงพอใจ ทำให้ผู้เล่นสามารถแสดงอารมณ์ ความรู้สึกลึก ๆ ออกมาซึ่งการแสดงอารมณ์เช่นนั้นอาจจะทำไม่ได้ในชีวิตตามปกติ การฟังดนตรีทำให้มนุษย์เกิด จินตนาการตามประสบการณ์ของแต่ละคน จินตนาการเป็นสิ่งที่ไร้ขอบเขต มนุษย์สามารถไปถึงสิ่งที่ คิดฝันในใจได้โดยใช้ดนตรีเป็นสื่อ

ดนตรีเป็นสิ่งที่ให้คุณค่าแตกต่างไปจากวิชาอื่น ๆ เช่นวิทยาศาสตร์หรือคณิตศาสตร์ ยิ่งผู้เรียนมีโอกาสได้รับประสบการณ์ทางดนตรีและเกิดความเข้าใจดนตรีมากขึ้นเท่าใด เขาจะได้รับสุนทรียะของดนตรีมากขึ้นเท่านั้น การมีปฏิริยาตอบสนองต่อดนตรีทำให้จิตใจเกิดความสุข ความสงบ เมื่อจิตใจเกิดความสุข มนุษย์จะมองสิ่งรอบข้างในแง่ดีซึ่งจะทำให้การดำเนินชีวิตประจำวันเป็นไปอย่างมีความสุข (Labuta & Smith,(1997)

มนุษย์มีการเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย สติปัญญาและอารมณ์ การตอบสนองทางด้านร่างกายทำให้มนุษย์เติบโตทางด้านกายภาพ การศึกษาทำให้มนุษย์เติบโตในด้านสติปัญญาและดนตรี ทำให้มนุษย์เติบโตทางด้านอารมณ์ ทั้ง 3 สิ่งนี้จะต้องเจริญเติบโตขึ้นไปพร้อม ๆ กัน จึงจะทำให้เกิดความสมดุลในชีวิตมนุษย์ได้ดี

2. การสอนดนตรีตามแนวทางของ ดาลโครซ (Jaques-Dalcroze)

ดาลโครซ (Emile Jaques-Dalcroze, 1865-1950) เป็นครูสอนดนตรีชาวสวิสเซอร์แลนด์ ได้เสนอวิธีการสอนดนตรีที่เรียกว่า "Eurhythmics" โดยมีแนวคิดที่ว่าจังหวะเป็นองค์ประกอบเบื้องต้นของดนตรีเพราะจังหวะดนตรีมีความเกี่ยวข้องกับจังหวะธรรมชาติที่อยู่ในมนุษย์ ดังนั้นการสอนดนตรีโดยเน้นที่จังหวะ จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าถึงองค์ประกอบด้านอื่น ๆ ของดนตรีได้ดี วิธีการสอนดนตรีของดาลโครซ ประกอบไปด้วยการสอนเรื่องจังหวะ (rhythm) การอ่านโน้ตแบบโซลเฟจ (Solfege) และการแต่งเพลงแบบฉับพลัน (improvisation)

หลักการสอนดนตรีของดาลโครซ เสนอให้ผู้เรียนทุกคนจะต้องพัฒนาความสามารถในการแสดงออกถึงสิ่งที่ได้รับฟังอย่างมีประสิทธิภาพ มั่นใจ และเข้าใจในสิ่งที่ได้รับฟังนั้นอย่างถูกต้องโดยผ่านทาง การเคลื่อนไหวของร่างกายอย่างมีจังหวะจะโคน หลังจากนั้นจึงจะสามารถแสดงออกทางด้านอื่น เช่นผ่านทางเสียงร้องหรือการเล่นเครื่องดนตรี ดาลโครซเชื่อว่าร่างกายเป็นเครื่องดนตรีชนิดแรก ที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ ก่อนที่จะเรียนการเล่นเครื่องดนตรีอื่นที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้น ดังนั้นในชั้นเรียนผู้สอนจะต้องเน้นการสอนเรื่องจังหวะซึ่งผู้เรียนจะแสดงออกโดยใช้ร่างกายเช่นการหายใจ การตบมือ การเคาะเท้า การดีดนิ้ว เป็นต้น

หลังจากที่ผู้เรียนสามารถตอบสนองต่อเสียงที่ได้ยิน โดยผ่านทาง การเคลื่อนไหวของร่างกายแล้ว จึงสอนการอ่านโน้ต การเขียนโน้ต ซึ่งต้องทำตามขั้นตอนจากสิ่งที่ย่างไปสู่สิ่งที่สลับซับซ้อนขึ้น การอ่านโน้ตใช้ระบบ "โดคงที่" (Fixed - do) คือโน้ต "โด" จะอยู่ที่ตัว "ซี" เสมอ และยังมีการใช้เลขโรมันกำกับเพื่อบอกระยะห่างของระดับเสียงบันไดเสียง และบอกตำแหน่งระดับเสียงแรกของคอร์ดใน

แต่ละบันไดเสียง ส่วนเลขอาราบิกใช้เพื่อบอกทำนองบางส่วนที่ใช้ศึกษา โดยในตอนเริ่มต้นใช้เส้นเพียง 1 เส้นในการเขียนโน้ตแทนที่จะใช้บันทึก 5 เส้น หลังจากนั้นจึงเพิ่มจำนวนเส้นขึ้นเป็น 2 , 3, 4 จนครบ 5 เส้นตามลำดับ ส่วนระดับเสียงเริ่มจากการสอนระดับเสียง 2 เสียงก่อนแล้วจึงเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ตามลำดับระดับเสียงในบันไดเสียงสากล

แนวทางการสอนดนตรีของดาคาลโคเรซสามารถใช้แบบฝึกหัดจากเพลงที่มาจากทุกยุค ทุกสมัยรวมถึงดนตรีจากวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่หลากหลาย และดาคาลโคเรซยังกระตุ้นให้ผู้สอนสร้างสรรค์แบบฝึกหัดต่าง ๆ ด้วยตนเองขึ้นมาเพื่อใช้สอนอีกด้วย

3. การสอนดนตรีตามแนวทางของโคดาไล (Kodaly)

โคดาไล (Zoltan Kodaly, 1882-1967) เป็นนักแต่งเพลงชาวฮังการี เป็นผู้ที่จะแนะนำการสอนดนตรีที่เน้นการร้องเพลง วิธีการสอนดนตรีตามแนวทางของโคดาไลมีแนวคิดพื้นฐานมีดังต่อไปนี้

- ก. ทุกคนที่สามารถพูดออกเสียงได้ สามารถร้องเพลงได้
- ข. การร้องเพลงเป็นพื้นฐานที่ดีที่สุดซึ่งนำไปสู่ความรอบรู้ทางด้านดนตรี
- ค. การสอนดนตรีที่ได้ผลมากที่สุดจะต้องเริ่มในขณะที่ผู้เรียนมีอายุน้อย
- ง. การสอนดนตรีในระดับพื้นฐานควรใช้ดนตรีที่มีคุณค่าที่สุดไม่ว่าจะเป็นดนตรีพื้นบ้านหรือดนตรีที่แต่งขึ้นใหม่

- จ. ดนตรีควรจะเป็นหัวใจของหลักสูตร และควรจะเป็นวิชาบังคับในระบบการศึกษา

หลักการสำคัญของวิธีการสอนดนตรีตามแนวทางของโคดาไลคือผู้เรียนต้องพัฒนาความสามารถในการแปลความหมายของตัวโน้ตที่เขียนบนกระดาษและจินตนาการถึงระดับเสียงที่ถูกต้องได้ และในทางกลับกันจะต้องมีความสามารถในการจินตนาการระดับเสียงต่าง ๆ และนึกภาพของตัวโน้ตที่จะเขียนออกมาได้ โคดาไลได้แนะนำการอ่านโน้ตในระบบ "โซล-ฟา" (Solf) โดยที่ระดับเสียงแรกของบันไดเสียงสามารถเคลื่อนที่ได้ (movable-do) ทั้งนี้ผู้สอนจะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของทำนองเพลงที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของตนเอง เพลงพื้นบ้านเป็นเพลงที่มีทำนองไม่สลับซับซ้อนจึงมีความเหมาะสมในการนำมาสอน นอกจากนั้นในระยะต่อมาผู้สอนยังต้องสอนให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของบทเพลงอันทรงคุณค่าที่มีผู้ประพันธ์ขึ้นใหม่ทั่วโลก การร้องเพลงควรจะมีการเคลื่อนไหวร่างกายประกอบกับการร้อง ดังนั้นจึงควรใช้บทเพลงพื้นบ้านที่ร้องประกอบท่าทางง่าย ๆ เป็นธรรมชาติเช่นเพลงประกอบการละเล่นต่าง ๆ เป็นบทเพลงที่นำไปสู่การเรียนรู้ดนตรี ในระยะเริ่มแรกไม่ควรมีการใช้เครื่องดนตรีใด ๆ ประกอบการร้องเพื่อให้แน่ใจว่าผู้เรียนมีทำนองเพลงอยู่ในใจ

โคตตายมีความเห็นว่าคุณคิดริเริ่มสร้างสรรค์เกิดขึ้นจากความรู้ ดังนั้นควรให้ความรู้ด้านการอ่านและเขียนโน้ต คำศัพท์เฉพาะทางด้านดนตรี การสร้างรูปแบบของท่านอง วรรคตอนของเพลง และโครงสร้างของบทประพันธ์เพื่อนำไปสู่การสร้างสรรค์บทเพลง เปรียบเสมือนการเรียนรู้การคิดและเขียนตัวอักษร การผสมคำ และการสร้างประโยคเพื่อนำไปสู่การเขียนบทร้อยแก้วหรือบทร้อยกรอง การสอนความรู้ด้านดนตรีดังกล่าวควรเริ่มเมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้การร้องเพลงและการเคลื่อนไหวตามจังหวะที่ถูกต้องแล้ว

4. การสอนดนตรีตามแนวทางของออร์ฟ (Orff)

คาร์ล ออร์ฟ (Carl Orff, 1895-1982) เป็นนักแต่งเพลงชาวเยอรมัน ผู้แนะนำการสอนดนตรีโดยการเน้นให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์โดยใช้จินตนาการของแต่ละคนเพื่อเข้าถึงดนตรี การสอนดนตรีโดยวิธีนี้ต้องเริ่มตั้งแต่เด็ก ออร์ฟได้เขียนตำราการสอนดนตรีเรียกว่า "ดนตรีสำหรับเด็ก" ซึ่งต่อมาได้มีผู้นำไปใช้อย่างแพร่หลาย หลักการสำคัญของวิธีการสอนดนตรีตามแนวทางของออร์ฟคือนั้นการเรียนรู้นดนตรีโดยการปฏิบัติ ผู้เรียนจะเรียนรู้การใช้เครื่องดนตรีอย่างง่ายเช่นกลองและเครื่องเคาะอื่นๆ เพื่อประกอบกับการเคลื่อนไหวร่างกาย โดยผู้เรียนสามารถเล่นเครื่องดนตรีเหล่านั้นตามจินตนาการของแต่ละคน และสามารถเคลื่อนไหวร่างกายอย่างอิสระไปตามจังหวะดนตรีที่ตนเองได้สร้างสรรค์ขึ้น ออร์ฟกล่าวว่าผู้เรียนทุกคนควรจะมีวิธีการแสดงความรู้สึกของตนเองออกมาโดยผ่านทางดนตรี ทั้งการแสดงออกส่วนบุคคลและการแสดงออกเป็นกลุ่ม

หลังจากการแนะนำให้ผู้เรียนแสดงออกโดยใช้จังหวะแล้วต่อมาควรจะให้รู้จักระดับเสียงและทำนองเพลง ซึ่งการสอนทำนองเพลงไม่จำเป็นต้องสอนการอ่านโน้ตบนบันทึค 5 เส้นก่อน ผู้เรียนควรจะได้สร้างสรรค์ประโยคของเพลงโดยใช้ความรู้สึก เมื่อสามารถสร้างประโยคเพลงขึ้นมาแล้วต่อมาผู้เรียนจะสามารถนำประโยคเพลงเหล่านั้นมาต่อเป็นบทเพลงได้อย่างเป็นธรรมชาติ การเรียนรู้นดนตรีโดยวิธีนี้เป็นการเรียนรู้โดยการใช้ไตประสาทการรับฟัง ผสมผสานกับจินตนาการ ซึ่งเป็นป่อเกิดของความรู้ด้านการอ่านและเขียนโน้ตบนบันทึค 5 เส้น เพื่อสื่อความหมายไปยังผู้อื่น ในการเรียนการสอนมีการใช้รูปแบบต่าง ๆ เช่นการพูด การร้องเพลง การเคลื่อนไหวร่างกาย การเล่าเรื่อง และอื่น ๆ เท่าที่จะทำได้

ในการสอนระดับเสียงและทำนองเพลง ออร์ฟได้ประดิษฐ์เครื่องดนตรีประเภทเครื่องเคาะที่สามารถเปลี่ยนระดับเสียงได้มีลักษณะคล้ายกับระนาดของไทย ซึ่งต่อมาเรียกชื่อเครื่องดนตรีชนิดนี้ว่าเครื่อง"ออร์ฟ" ตามชื่อของผู้ประดิษฐ์ เครื่องดนตรีชนิดนี้มีจุดเด่นคือสามารถเล่นได้ง่าย ไม่

จำเป็นต้องฝึกทักษะการเล่นเหมือนเครื่องดนตรีชนิดอื่น และผู้เล่นสามารถตีในตำแหน่งใดก็ได้ในตัวเครื่อง โดยที่ไม่ต้องกังวลว่าระดับเสียงที่ตีจะไม่ถูกต้อง เพราะผู้สอนจะดึงลูกที่ไม่ต้องการให้ออกก่อน การใช้เครื่องดนตรีชนิดนี้ทำให้ผู้เรียนสามารถแต่งทำนองเพลงได้ตามจินตนาการของตน

การสอนดนตรีตามแนวทางของออร์ฟเป็นการเน้นความรู้สึกทางด้านดนตรีที่อยู่ในตัวของผู้เรียนแต่ละคนออกมา เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงความรู้สึกที่แตกต่างกัน เพื่อแลกเปลี่ยนและแบ่งปันจินตนาการแก่กันและกันตลอดจนกระตุ้นให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ วิธีการสอนดนตรีตามแนวทางของออร์ฟมุ่งเน้นการสอนดนตรีในระดับเบื้องต้น จึงไม่ครอบคลุมวิธีการสอนอ่านและเขียนโน้ตตลอดจนองค์ประกอบอื่น ๆ ของดนตรี ดังนั้นการใช้แนวทางการสอนดนตรีของออร์ฟ จึงต้องใช้แนวทางอื่นควบคู่ไปด้วย

5. การสอนดนตรีตามแนวทางของชินอิชิ ซุซูกิ (Shinichi Suzuki)

ชินอิชิ ซุซูกิ (Shinichi Suzuki ค.ศ. 1898-1998) เป็นนักการศึกษาดนตรีชาวญี่ปุ่นซึ่ง ผู้ริเริ่มวิธีการสอนไวโอลินที่เรียกว่า Suzuki Method of the Violin เกิดวันที่ 18 ตุลาคม ค.ศ. 1898 ที่เมืองนาโกยา (Nagoya) ประเทศญี่ปุ่น เป็นบุตรของช่างทำเครื่องดนตรีญี่ปุ่น (Sanisen) ใช้ชื่อว่าบริษัท The Suzuki Violin Seizo Co. ชินอิชิ ซุซูกิ เรียนไวโอลินกับครุชาวญี่ปุ่นที่กรุงโตเกียว และศึกษาต่อที่กรุงเบอร์ลินประเทศเยอรมนี

ปี 1946 ชินอิชิ ซุซูกิ ได้เดินทางกลับประเทศญี่ปุ่น และได้ค้นพบวิธีการสอนไวโอลินโดยสังเกตจากพื้นฐานของเด็กเล็ก ๆ ที่พัฒนาทักษะทางด้านภาษาอย่างรวดเร็วตามธรรมชาติ จึงเริ่มฝึกให้เด็กอายุ 2 ขวบเล่นเครื่องดนตรีขนาดเล็กและเปลี่ยนขนาดให้ใหญ่ขึ้น โดยการฝึกไม่ต้องใช้โน้ต กระตุ้นให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมด้วยตลอดเวลา

ปี 1950 เขาได้ก่อตั้งโรงเรียนสอนดนตรีแห่งแรกขึ้นที่ Musumoto ในนาโกยา (Nagoya) ต่อมาได้ผลิตนักไวโอลินที่มีชื่อเสียงหลายคน ความสำเร็จในวิธีการสอนไวโอลินทำให้ได้นำไปสู่การประยุกต์ใช้ในทั่วโลก มีผลงานการเขียนหนังสือหลายเล่ม พบว่าได้เปลี่ยนวิธีการสอนดนตรีแบบใหม่ทำให้โลกดนตรีพัฒนาอย่างเห็นได้ชัดเจน และประวัติศาสตร์ได้บันทึกประวัติของนักการศึกษาดนตรีชาวญี่ปุ่นท่านนี้ไว้ด้วย (Microsoft @Encarta @ Reference Library 2004)

ชินอิชิ ซุซูกิ มีความเชื่อว่า "เด็กทุกชาติสามารถพูดภาษาท้องถิ่นของตนเองได้อย่างคล่องแคล่วโดยไม่ต้องคำนึงถึงความฉลาด การกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ในสิ่งที่ยากจะกลายเป็นสิ่งที่ง่าย หากสิ่งนั้นเกิดจากความปรารถนาที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง ความสามารถในการเรียนรู้มีเท่า ๆ กัน

ทุกคนเหมือนกับการเรียนภาษาพูดจากมารดาซึ่งเป็นวิธีทางธรรมชาติในการพัฒนาบทบาทของพฤติกรรม นอกจากนี้ยังเชื่อว่าสภาพแวดล้อมและสภาวะแวดล้อมที่ดีสามารถจะนำไปสู่การพัฒนาความสามารถได้เหมือนกับการเรียนภาษาจากมารดา"

ปรัชญาและความเชื่อดังกล่าวข้างต้นแม้ว่าจะต่างกับหลักพันธุกรรมอยู่บ้าง แต่ซุซูกิได้นำไปใช้กับวิธีสอนดนตรีซึ่งเป็นไปอย่างธรรมชาติ และยังเชื่อว่าเด็ก ๆ ทุกคนสามารถจะพัฒนาถึงระดับสูงสุดได้ โดยการปรับแรงกระตุ้นจากภายนอกส่วนหนึ่งและมาจากสภาพแวดล้อมซึ่งมีความสำคัญในการส่งเสริมความสามารถของบุคคลที่มีระดับความถนัดทางดนตรีมากน้อยแตกต่างกันให้ปรากฏชัดมากยิ่งขึ้นอีกส่วนหนึ่ง การใช้ระบบการเรียนการสอนดนตรีตามที่นักการศึกษาดนตรีข้างต้นนำเสนอ สามารถให้ได้ผลดีเท่ากับนักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม นอกจากนี้ยังพบว่าทฤษฎีของซุซูกิยังมีความเกี่ยวเนื่องทางจิตวิทยาที่พฤติกรรมเกิดจากปัญญา มิใช่เกิดจากสัญชาตญาณอีกด้วย Dowley(1980)

จากการศึกษาเกี่ยวกับแนวความคิดและหลักสูตรการสอนไวโอลินของซุซูกิพบว่า ในส่วนแนวความคิดมีผู้ยอมรับอย่างกว้างขวาง ส่วนหลักสูตรการดนตรีโดยเฉพาะการสอนไวโอลินประกอบด้วยรูปแบบการประพันธ์ ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับดนตรีและเทคนิคการเล่นไวโอลิน สามารถสรุปได้ว่า วิธีการสอนในหลักสูตรซุซูกิถูกสร้างขึ้นโดยคุณสมบัติในการเรียงลำดับความสำคัญของเนื้อหาเด่นชัดมาก มีวิธีการที่เป็นประโยชน์ แต่มีข้อวิจารณ์จากผู้เชี่ยวชาญในการสอนไวโอลินซึ่งให้คำแนะนำการพัฒนาหลักสูตรคือ หลักสูตรขาดการนำรูปแบบการประพันธ์เพลงในแบบ Sonata และ Sonata Rondo มาใช้ในหลักสูตร ดังนั้นเพลง Violin concerto No. 3 ซึ่งอยู่ในบันไดเสียง G Major เป็นผลงานลำดับที่ 216 (K216) ของ A.W. Mozart ท่อนแรกและท่อนสุดท้าย จึงถูกนำมาเพื่อชดเชยในรูปแบบการประพันธ์ที่ขาดหายไปหลักสูตรดังกล่าวด้วย

ซุซูกิ ได้เสนอวิธีการเรียนที่สำคัญสำหรับครูผู้สอนและผู้เรียนไว้ 4 ประเด็นดังนี้

1. ผู้เรียนจะต้องฟังเทปหรือซีดีทุก ๆ วันที่บ้าน ประสบสัมผัสดจากการรับฟังจะทำให้เกิดความก้าวหน้าและพัฒนาอย่างรวดเร็ว
2. การผลิตเสียงที่ไพเราะ (Tonalization) เป็นเรื่องที่ต้องเน้นในขณะที่เรียนกับครูและการฝึกเองที่บ้าน
3. ควรเอาใจใส่ความถูกต้องของเสียง ทำทาง การถือคันชัก(Bow) อย่างสม่ำเสมอ
4. ผู้ปกครองและครูควรกระตุ้นให้เด็กมีความสุขกับการซ้อมอย่างถูกต้องที่บ้าน

นอกจากนั้น ซินอิชิ ซุซูกิ ได้กล่าวจากประสบการณ์การสอนซึ่งใช้เวลามากกว่า 30 กว่าปีว่า ความสามารถทางดนตรีสามารถจะพัฒนาให้กับผู้เรียนโดยเฉพาะเด็กทุก ๆ คน หากทำตามประเด็น ทั้ง 4 ข้างต้นอย่างจริงจัง ความสามารถทางด้านดนตรีไม่ใช่ความสามารถที่มีมาแต่กำเนิด แต่เป็น ความสามารถที่พัฒนาขึ้นได้จากผู้เรียนทุกคนหากได้รับการฝึกฝนอย่างถูกต้องและอย่างเหมาะสม และความสามารถนั้นยังสามารถพัฒนาได้เช่นเดียวหรือเหมือนกับความสามารถของเด็กทุกคนที่สามารถพูดภาษาแม่ได้ ดังนั้นจึงขอให้ใช้ 4 ประเด็นข้างต้น นำไปใช้อย่างต่อเนื่องทั้งที่บ้านและใน ชั้นเรียนต่อไป

การเรียนดนตรีในระบบที่เรียกว่า ซุซูกิ นั้น ผู้เรียนควรจะได้ฟังเทปเพลงที่กำลังเรียนทุก ๆ วัน เพราะการฟังจะช่วยในเรื่องการพัฒนาการเล่นได้อย่างรวดเร็ว สิ่งนี้เป็นปัจจัยที่ดีที่สุด ที่จะพัฒนา ความสามารถทางดนตรี ผู้เรียนที่ไม่มีโอกาสฟังอย่างเพียงพอจะขาดประสาทสัมผัสทางดนตรี

Tonalization คือ การผลิตเสียงที่ไพเราะ การผลิตเสียงที่ไพเราะสำหรับการสอนเครื่องสาย ตะวันตก เป็นหลักการใหม่ในการศึกษา ซึ่งเป็นหลักการเกี่ยวกับการฝึกร้องเพลง ประเด็นดังกล่าว ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าได้ผลมากที่สุด ดังนั้นผู้สอนควรจะสอนเรื่อง Tonalization ในทุกบทเรียนและ จะต้องเป็นส่วนหนึ่งสำหรับการฝึกซ้อมประจำ

การเรียนการสอนดนตรีสามารถประยุกต์ใช้ได้หลายอย่าง เช่น การสอนเป็นกลุ่ม และการ เรียนเดี่ยว สำหรับการเรียนเป็นกลุ่ม(Group Lesson)ผู้เรียนจะมีความสามารถหลากหลายซึ่ง ประกอบด้วยนักเรียนที่มีความสามารถในระดับสูงและนักเรียนที่กำลังเริ่มหัดเรียนด้วยกัน ในทัศนะ ของซุซูกิถือว่าการเรียนที่ได้ผลมาก เนื่องจากผู้เรียนจะพัฒนาอย่างรวดเร็วอย่างเห็นได้ชัดเจน และ ผู้เรียนยังรู้สึกสนุกกับการเรียนอีกด้วย ดังนั้นการจัดนักเรียนให้เรียนเป็นกลุ่ม ควรจะเรียนด้วยกัน สัปดาห์ละ 1 ครั้ง หรืออย่างน้อยเดือนละ 2 ครั้ง ส่วนการเรียนเดี่ยว (Private Lesson) ผู้สอนไม่ควร สอนให้ผู้เรียนเล่นเพลงใหม่ ๆ เพียงเพื่อว่าจะรู้วิธีการวางนิ้ว และการใช้คันชักและเล่นโน้ตที่ถูกต้อง เท่านั้น แต่เพลงที่เรียนอยู่นั้นผู้เรียนจะต้องได้รับการพัฒนาความสามารถมากไปกว่านั้น กล่าวคือต้อง จะต้องเน้นคุณภาพของเสียง การเคลื่อนนิ้วตำแหน่งนิ้วและประสาทสัมผัสทางดนตรีอย่างอื่นเข้าไป ด้วย

เมื่อผู้เรียนสามารถเล่นเพลงใดเพลงหนึ่งได้อย่างเป็นที่พอใจแล้ว ครูผู้สอนจะให้เพลงใหม่กับ ผู้เรียนสิ่งสำคัญคือ ผู้สอนจะต้องแนะนำให้ผู้เรียนไม่ความทึ่งเพลงที่เคยเรียนแล้ว แต่กลับจะต้อง จะต้องทบทวนเพลงเก่าควบคู่ไปกับเพลงใหม่อย่างสม่ำเสมอ ในขณะที่เดียวกันก็ต้องเรียนเพลงใหม่อยู่

ตลอดเวลาเช่นกัน เพื่อจะช่วยพัฒนาความสามารถได้ในระดับที่สูงขึ้น นอกจากนั้นยังต้องสังเกตผู้เรียนคนอื่น ๆ ถึงเรื่องระยะเวลาการสอนแต่ละครั้ง ความแตกต่าง แยกต่าง ความต้องการของผู้เรียนแต่ละคน บางครั้งผู้เรียนอาจมีความสนใจเพียงระยะเวลาสั้น ๆ แต่เมื่อบางคนหยุดมองผู้เรียนคนอื่นแล้วหลังจากนั้นจึงกลับมาเรียนใหม่ได้อีก (Suzuki Violin School Book I)

6. ประโยชน์ของการศึกษาดนตรี

การศึกษาดนตรีทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาที่ดีในหลายด้าน ฟอว์เลอร์ (Fowler cited in Patchen, 1996) กล่าวว่า การศึกษาดนตรีมีประโยชน์ในด้านต่าง ๆ คือ

ก. ช่วยให้เกิดการคิดแบบหลากหลาย

ข. ช่วยพัฒนาทักษะด้านศิลปะ (craftsmanship) และความสามารถในการประยุกต์ใช้สุนทรียศาสตร์ในด้านต่าง ๆ

ค. ทำให้เกิดการรับรู้และเข้าใจในสิ่งที่ไม่สามารถเข้าถึงได้โดยวิธีอื่น

ง. ทำให้เกิดปัญญาจากภายในซึ่งก่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ อย่างลึกซึ้ง

จ. เป็นเครื่องมือในการสื่อสารระหว่างคนในวัฒนธรรมเดียวกันและคนจากต่างวัฒนธรรม

ฉ. ช่วยให้ผู้สามารถอธิบายลักษณะเฉพาะของคนในวัฒนธรรมหนึ่ง ๆ และเกิดความสำนึกที่ถูกต้องในภาวะการณ์เป็นอยู่ของตนเอง

ช. เป็นสิ่งที่บันทึกประวัติศาสตร์ของชาติจำแนกความสัมพันธ์ระหว่างคนในสังคมกับช่วงเวลาต่าง ๆ ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจว่า คนในสังคมนั้น ๆ มีประวัติความเป็นมาอย่างไร มีภาวะความเป็นอยู่อย่างไรในปัจจุบัน และจะเป็นอย่างไรต่อไปในอนาคต

ณ. เป็นสิ่งแต่งเติมในด้านจิตใจ ทำให้ความเป็นมนุษย์มีความสมบูรณ์

นอกจากนั้นยังมีงานวิจัยเป็นจำนวนมากที่สนับสนุนว่า การศึกษาดนตรีมีผลในทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ดนตรีช่วยพัฒนาความสามารถในด้านพุทธิพิสัย ช่วยบำบัดความบกพร่องทางด้านร่างกายและจิตใจของมนุษย์ (Overy, 1998) การฝึกฝนด้านดนตรีมีผลต่อพัฒนาการของสมอง (Rauscher, 1998) ดนตรีมีอำนาจในการควบคุมพฤติกรรมหลายอย่างของมนุษย์ ดนตรีสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารระหว่างคนต่างวัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี และดนตรีเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในชีวิตประจำวันของมนุษย์ (Hargreaves & North, 1999)

ในประเทศไทยช่วงระยะเวลามากกว่า 30 ปีที่ผ่านมา ระบบการศึกษาของประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงด้านการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก ดนตรีเป็นวิชาหนึ่งที่เปิดสอนในโรงเรียนและพัฒนา

ไปอย่างรวดเร็ว นักเรียนสามารถเลือกเรียนดนตรีได้ทั้งดนตรีไทยและดนตรีสากล โรงเรียนส่วนมากมีการสอนเครื่องดนตรีประเภทเครื่องเป่าชนิดต่าง ๆ นอกจากนั้นยังมีวงดนตรีที่เรียกว่าวงโยธวาทิตไว้สำหรับให้นักเรียนได้แสดงออกถึงความสามารถในด้านดนตรีอีกด้วย ปัจจุบันโรงเรียนหลายแห่งเริ่มมีการสอนเครื่องดนตรีประเภทเครื่องสายตะวันตก ได้แก่ ไวโอลิน วิโอลา เชลโล และดับเบิลเบส เครื่องดนตรีดังกล่าวเมื่อนำมาเล่นรวมกันเป็นกลุ่มเรียกว่าวง String Orchestra และเมื่อนำเอาเครื่องดนตรีประเภทเครื่องเป่ามาเล่นรวมกับวงเครื่องสายประเภทดังกล่าวแล้วจึงเกิดเป็นวงดนตรีขนาดใหญ่เรียกว่าวง Symphony Orchestra (เอกสารประชุมวิชาการดนตรีครั้งที่ 4 วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล พฤศจิกายน 2002)

เครื่องสายตะวันตกที่ใช้เล่นในวง String Orchestra และวง Symphony Orchestra ประกอบด้วย ไวโอลิน วิโอลา เชลโล และดับเบิลเบส เป็นเครื่องดนตรีที่ต้องใช้เวลาในการฝึกฝนเพื่อให้เกิดความชำนาญมากกว่าการฝึกเครื่องดนตรีชนิดอื่น ๆ เมื่อเทียบกับเครื่องดนตรีชนิดที่เป็นเครื่องเป่าและเครื่องเคาะ ครูผู้สอนเครื่องสายตะวันตกจะต้องมีความรู้ความสามารถและมีเทคนิคการสอนที่ดีตลอดจนมีความอดทนอย่างมากในการสอน จึงจะทำให้ผู้เรียนสามารถเล่นดนตรีประเภทเครื่องสายได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Symphony Magazine 2004.)

มนุษย์มีพรสวรรค์หรือความถนัดในด้านต่าง ๆ แตกต่างกันติดตัวมาแต่กำเนิด การเล่นเครื่องดนตรีดังได้กล่าวแล้วว่าเป็นทักษะที่มนุษย์สามารถฝึกฝนได้ ความถนัดทางดนตรีอาจจะสืบสานทางมรดกจากบิดามารดาที่เป็นนักดนตรีซึ่งเป็นไปตามกฎพันธุกรรม หรือความถนัดอาจจะเกิดจากสิ่งแวดล้อมหลายอย่างประกอบกัน สภาพแวดล้อมเป็นสิ่งที่สำคัญในการส่งเสริมความสามารถที่ติดตัวมาแต่กำเนิดให้เด่นชัดมากยิ่งขึ้น นักดนตรีเอกของโลกหลายคนเช่น ทอสคานินี (Toscanini) รูบินส์ไตน์ (Rubinstien) และชนเบล (Schnabel) ไม่ได้เกิดจากตระกูลนักดนตรีแต่อย่างใด แต่มีความสามารถทางด้านดนตรีจนมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันทั่วโลก เนื่องจากบุคคลดังกล่าวอยู่ในสิ่งแวดล้อมของดนตรี Heurle(1970) และ Dillon (1973)

7. สถาบันการศึกษาที่เปิดสอนวิชาดนตรีในประเทศไทย

ปัจจุบันประเทศไทยมีการพัฒนาเรื่องการศึกษาอย่างมาก ระบบการเรียนการสอนเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ดนตรีเป็นวิชาหนึ่งที่ได้รับการพัฒนาเช่นเดียวกับวิชาอื่น ๆ วิชาดนตรีเป็นวิชาที่ผู้เรียนสามารถนำไปประกอบอาชีพเพื่อเลี้ยงตนเองได้เหมือนกับวิชาการด้านอื่น ๆ ดังนั้นโรงเรียนทั่วไปจึงต้องปรับกลยุทธ์การเรียนการสอนใหม่กล่าวคือ การเปิดสอนวิชาดนตรีไม่ต้องกำหนดให้ดนตรีเป็นวิชา

เลือกหรือวิชากิจกรรมเหมือนเดิมอีกต่อไป แต่วิชาดนตรีสามารถจัดให้นักเรียนในชั้นเรียนได้เรียนตามความถนัดและให้ถือว่าเป็นวิชาที่จำเป็นต้องเรียน ซึ่งนักเรียนทุกคนมีโอกาสเรียนและเลือกตามใจชอบทั้งนี้แล้วแต่ศักยภาพของโรงเรียนที่จะจัดสอนให้ได้ บางโรงเรียนจัดการเรียนการสอนเป็นวิชาชีพ โดยเฉพาะเช่น โรงเรียนดุริยางค์ของเหล่าทัพต่าง ๆ ได้แก่ โรงเรียนดุริยางค์ทหารบก โรงเรียนดุริยางค์ทหารอากาศ โรงเรียนดุริยางค์ทหารเรือ วิทยาลัยนาฏศิลป์ของกรมศิลปากร ดังนั้นแนวทางการคิดเปิดสถาบันการศึกษาดนตรีจึงขยายมากขึ้น การเรียนการสอนวิชาดนตรีคงไม่ต้องเป็นวิชาเลือกหรือเป็นกิจกรรมในโรงเรียนเพื่อให้นักเรียนที่สนใจมาร่วมกิจกรรมดนตรีเพียงอย่างเดียว แต่กลับเปิดเป็นวิชาเลือกหรือวิชาเอกที่นักเรียนที่สนใจได้เรียนอย่างจริงจัง เพื่อจะนำไปประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ ทั้งนี้ภาครัฐบาลได้ให้การสนับสนุนให้มีวิชาดังกล่าวเปิดสอนในทุกระดับชั้นเริ่มตั้งแต่ชั้นอนุบาล และสามารถเรียนต่อไปจนถึงระดับปริญญาเอกได้

นอกจากโรงเรียนตั้งแต่ชั้นอนุบาล ประถมศึกษา และมีมัธยมศึกษาที่เปิดสอนดนตรีดังกล่าวมาแล้วยังมีสถาบันที่เปิดสอนดนตรีในระดับสูงถึงระดับปริญญา ได้แก่ วิทยาลัยนาฏศิลป์ที่มีอยู่ทั่วประเทศไทย มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ของรัฐ เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (วิทยาเขตต่าง ๆ ทั่วประเทศ) มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยราชภัฏ (วิทยาเขตต่าง ๆ ทั่วประเทศ) วิทยาลัยอาชีวศึกษาคลอง 6 เป็นต้น นอกจากนี้แล้วยังมีโรงเรียนที่เปิดใหม่ เพื่อจะขยายการผลิตนักดนตรีให้มากขึ้น ได้แก่ โรงเรียนมัธยมสังคีต (ดอนเมือง) โรงเรียนเตรียมอุดมดนตรี(สังกัดวิทยาลัยดุริยางศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล) เป็นต้น

ภาคเอกชนที่มีการเปิดสอนดนตรีทุกระดับชั้นเรียนเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนวิชาดนตรีเริ่มตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงระดับอุดมศึกษา ในอนาคตจะมีการเพิ่มเป็นระดับปริญญาเอกเช่นเดียวกับสถาบันของรัฐบาล ในระดับอุดมศึกษานั้นนอกจากนอกจากมหาวิทยาลัยพายัพที่เปิดสอนถึงระดับปริญญาโทแล้ว ยังมีมหาวิทยาลัยเอกชนอีกแห่งหนึ่งที่เปิดสอนวิชาดนตรีคือ มหาวิทยาลัยรังสิต นอกจากนี้ที่กล่าวมาแล้วมีสถาบันเอกชนที่เปิดสอนวิชาดนตรีเป็นวิชาเฉพาะ อีกจำนวนหลายแห่งเช่น โรงเรียนสอนดนตรีสังกัดสยามยามาฮ่าทั่วประเทศ และโรงเรียนดนตรีที่เป็นนิติบุคคลอื่น ๆ อีกมาก ที่เปิดสอนอยู่ทั่วประเทศไทย

จากประสบการณ์การสอนดนตรีโดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนเครื่องสายตะวันตกของผู้วิจัยมากกว่า 25 ปี ซึ่งโดยทั่วไปแล้วใช้หลักสูตรการเรียนการสอนที่ผสมผสานกันดังกล่าวข้างต้นแล้วพบว่า การสอนวิชาดนตรีให้กับนักเรียนไทยไม่ประสบความสำเร็จมากนัก ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะ

สภาพแวดล้อม สังคม และวัฒนธรรมไทยที่มีความแตกต่างกับวัฒนธรรมของประเทศอื่น ๆ อย่างมาก จึงทำให้ผลที่ได้จากการเรียนเครื่องสายตะวันตกออกมายังไม่เป็นที่พอใจมากนัก อย่างไรก็ตาม เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่มีภาษา วัฒนธรรมและประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเองมา ยาวนาน นอกจากนั้นประเทศไทยยังมีแหล่งข้อมูลด้านวิชาการดนตรีอยู่จำนวนมาก สามารถนำมา ปรับใช้ในการเรียนการสอนด้านดนตรีได้อย่างดี เช่น เพลงพื้นบ้านลำเนียงไทยภาคเหนือ หรือ เพลง ไทยบางส่วน ซึ่งส่วนใหญ่ได้จากการสืบทอดมาจากศิลปินบรรพบุรุษที่ถ่ายทอดสืบต่อ ๆ มา ยังศิลปิน ในยุคปัจจุบัน และทำให้เกิดการบรรจงสรรค์สร้างงานใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทำให้เพลงพื้นบ้าน ลำเนียงไทยภาคเหนือดังกล่าวยังคงเป็นเอกลักษณ์และใช้สืบต่อ ๆ กันมาจนปัจจุบัน

การวิจัยครั้งนี้จึงเป็นการวิจัยเพื่อสืบค้น หรือค้นหาเทคนิคการสอนดนตรีที่เหมาะสมกับ นักเรียนไทยมากขึ้น ซึ่งจะใช้วิธีผสมผสานระหว่างวิธีการและเทคนิคการสอนตามแบบที่นักการศึกษา ดนตรีที่กล่าวข้างต้นเสนอไว้ และจะพัฒนาวิธีการและเทคนิคใหม่ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้เทคนิคที่เรียกว่า Piecercise ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกเล่นแบบฝึกหัดควบคู่ไป กับการเล่นบทเพลง ทั้งนี้จะใช้บทเพลงซึ่งนำมาจากตำราของ Suzuki Violin School เป็นสื่อในการปู พื้นฐานทั้งสองกลุ่มและสอนต่อในกลุ่มควบคู่ต่อไป ส่วนกลุ่มทดลองจะใช้เพลงพื้นบ้านลำเนียงไทย ภาคเหนือ เป็นสื่อในการเรียนการสอนในกลุ่มทดลอง ซึ่งคาดว่าวิธีการและเทคนิคที่พัฒนาขึ้นจะเป็น นวัตกรรมใหม่ในการเพิ่มวิธีการหรือเทคนิคการสอนเครื่องสายตะวันตกอันจะช่วยให้เด็กไทยสามารถ พัฒนาทักษะการเล่นเครื่องสายตะวันตก (Violin) ได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น